

Associacions col·laboradores

El carrer Minyana, en la ciutat de València, unix els de Poeta Querol i Salvà.

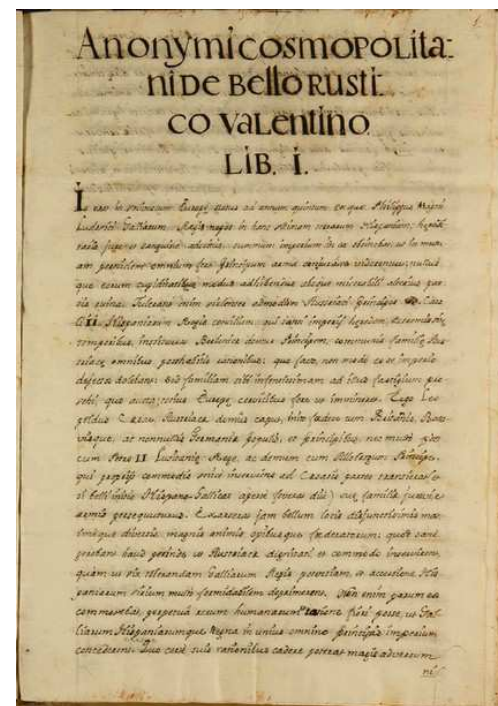
En esta via es trobava la redacció i taller de *La Correspondencia de Valencia*, diari en el que es publicà, ara fa cent anys, la *Declaració Valencianista*.

Baix de la placa del carrer se n'instalà una altra commemorant els 80 anys d'aquell text.

Tots els dies 9

- 49 -

15 de desembre de 2018
(Carrer Minyana, València ciutat.)

De Bello Rustico Valentino.

Fra Josep Manuel Minyana Estela

(València ciutat, 1671 – 1730)

Convencio Valencianista
cvalencianista@gmail.com

FRA JOSEP MANUEL MINYANA ESTELA

(València ciutat, 1671 – 1730)

Josep Manuel Minyana Estela naixqué en València ciutat el 15 d'octubre de 1671. Els seus pares foren Joan Minyana i Esperança Estela. El 14 d'agost de 1686, a l'edat de 15 anys, ingressà en l'Orde de la Santíssima Trinitat i despuix del noviciat fon admés a la professió perpètua en 1687. Mostrà una gran aptitud en l'estudi de la llengua llatina. Coneixem la seua vida d'un modo prou complet gràcies a l'interés del notable il·lustrat Gregori Mayans i Siscar. Este, que li proferí gran admiració, escrigué la seua biografia i publicà la seua principal obra.

Minyana, per orde dels seus superiors, viajà a Nàpols, lloc a on residí durant set anys, perfeccionant el seu llatí i deprenent a pintar. Fruit d'este aprenentatge fon la realisació de dos grans quadros eixits dels seus pinzells i instalats en l'altar major del convent dels trinitaris de Sagunt.

A la tornada de Nàpols ensenyà llengua llatina durant quatre anys en Lliria i atres tants en Sagunt. Des de 1704, quan ya havia complit els 33 anys, ensenyà Retòrica en l'Universitat de València durant algun temps més.

Visitador General de la Província Trinitària d'Aragó, fon superior tres voltes del convent del Remei, en València ciutat.

En esclatar la Guerra de Successió començà a glossar-la en una obra cronològica que titulà *De Bello Rustico Valentino*; tres volums, el llibre primer dels quals acabà en agost de 1707. L'obra la conclogué en 1723, i la firmà com "Anonymi Cosmopolitani". Esta pretensió d'anonimat pogué deure's a que presentava a molts ciutadans que havien militat en el bando austracista com a malvats. El seu estil, a dir de Mayans, és elaborat i un tant tosc. Resulta complexa de llegir, puix dona per assentat que el lector coneix els fets que ell narra dels quals no senyala degudament les dates. No obstant estes deficiències, és una obra fonamental per al coneiximent dels fets ocorreguts durant eixa guerra en el Regne de València.

Envià un manuscrit a Matías Chafreón, amic seu i professor en Salamanca. Provablement pretenguera que l'obra no es perguera. Se sap que mantingué en el seu poder un atre eixemplar que a la seua mort no fon trobat. Afortunadament, Mayans trobà una còpia que va transcriure, afegint-li un "Índex de coses i Noms memorables", sobre tot propis, per a que no es confongueren llocs, persones i acnteniments.

Unes atres obres seues varen ser una continuació de la *Historia General*

de España del Pare Mariana i un *Dialogus de Theatro et Circ*. Començà a escriure una "Saguntineida", poema sobre la destrucció de Sagunt. Despuix d'haver escrit quatrecents catorze versos, que ocupen diuhuit pàgines, deixà d'escriure.

Tingué gran amistat en Manuel Martí, deà d'Alacant, el qual li feu una crítica a la seua obra *De Bello Rustico Valentino*, que no li agradà gens al nostre flare.

Mayans afirma que en tots els seus escrits hi ha una magnífica gravetat i gran propietat en l'us de la llengua llatina i que, de tots els seus coneguts que parlaven llatí, era quí ho feya en major facilitat. Entenia també el grec.

En *De Bello Rustico*, sense dubte la seua obra més coneguda, intercalà opinions i comentaris que nos permeten aguaitar i conéixer part de la seua personalitat. Aixina, la seua opinió sobre els polítics és, com a poc, gaubant. Diu d'ells: "Les intencions dels cortesans són de tal manera encobertes, que, si algú investiga les causes de les coses, en absolut podrà trobar-les: puix els misteris dels polítics es practiquen en certa mesura secreta en tal que res hi ha certament més treballós que un profà vullga penetrar en els seus santuaris."

La seua opinió sobre la falta de sistema dels llauradors pareix molt encertada: "Aquell conglomerat petulant i neci de llauradors estava convençut de que la guerra devia estar sostinguda per les seues pròpies forces i cada poble, com si fora un campament fortificat, devia enfrontar-se a l'enemic. Per tant, quan un per un, preses les armes, cada u protegix a la seua pròpia facció i procura atacar a l'enemic com puga, además de que de res servixen a la seua compromesa causa, llancen sobre si el pes de la guerra, són castigats i somesos als continus ultrages dels soldats".

Morí en València el 27 de juliol de 1730. Tenia cinquanta nou anys d'edat i era prior del seu convent per tercera volta.

Gràcies ad este trinitari, que vixque entre els sigles XVII i XVIII, i tingué el mèrit de deixar-nos una relació molt completa dels successos ocorreguts en el nostre Regne durant la Guerra de Successió, coneixem de primera ma este periodo de la nostra història

L'Ajuntament de la ciutat de València li dedicà, el 25 d'octubre de 1882, un cèntric carrer en la capital, el que unix el de Poeta Querol en el de Salvà.

F. S. O.